

jande 14—17 **lkir** är tydligast i hela inskriften. 18—25 **fabur sin** är svagt, men dock säkert. 26 **h** är ovisst, 27 **a** tydligt. Slingans fortsättning är förstörd.

-- **lkir** är möjligen namnet *Holger*, *Holmgæirr*, ett i runinskrifterna liksom under medeltiden vanligt mansnamn (se U 210).

950. Myrby, Danmarks sn.

Pl. 16.

Litteratur: B 412, L 209, D 1:188. J. Bureus, Fa 6 s. 197 n:r 159 (Rhezeliuſ), Fa 5 n:r 81, Fa 1 s. 19; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta Uplandica per Thiundiam (1710), s. 297; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 83; R. Dybeck, Danmarks socken (1863, ATA); UFT h. 7 (1878), s. 36; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 111; Fornminnesinventering i Danmarks sn 1937—38 (G. A. Hellman m. fl., ATA).

Äldre avbildningar: J. Rhezelius, teckning (F 12 n:r 6); J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiöld a. a. och B 412); Dybeck (D 1:188).

Runstenen står vid åkerrenen 275 m. VSV om norra gården i Myrby, 3 m. N om vägen Bärby—Myrby. Ristningsytan vetter åt S. — Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Upsala» och på kartan för fornminnesinventeringen 1937—38 (ATA).

Inskriften ingår redan i Bureus' samlingar, efter uppteckning av Rhezelius. Platsen anges vara »I Myrby gärdet» (Fa 6), »Myrby» (Fa 5). — *Ransakningarna*: »Emillan Myhrby och Bährby enn stehn påskrifwen.» — Peringskiöld (1710): »Vthi Myrby gärde, som wetter åth Bärby, finner man thenna Runesten, hwilken Antiquarien Bureus i sin tid något fulkomnare än han nu är afskrifwit hafwer» (B 412: »Myreby»; L 209: »Myreby gärde».) — O. Celsius granskade inskriften den 19 sept. 1727. — Dybeck: »Runstenen står i gärdet vester om Myrby, der några byvägar mötas.» Beskrivningen till Geologiska kartbladet »Upsala» (1869): »W. om Myrby.»

Ljusgrå granit av medelgrov kornighet. Höjd (över nuv. markytan) 1,66 m., största bredd 1,09 m. Stenen är skadad upptill, där även en del av inskriften har gått förlorad. Men f. ö. synnerligen väl bevarad. Ristningen är djupt och jämnt huggen, med mjuka linjer och mjukt rundad, slät botten. Ett par »dubbla korsningar» förekomma. På ett ställe (på h. sidan) tycks ett litet stycke av en slinga vara glömt av ristaren.

Inskrift (med det inom [] tillagt efter Rhezelius):

kunbiarn . lit . risa . stin at . [asif . . . u]n . in nefkir . at . broður sin
5 10 15 20 25 30 35 40 45

Gunnbiorn let ræisa stæin at As- . . . [s]un, en Næfgæirr at broður sinn.

»Gunnbjörn lät resa stenen efter Ås- . . . [sin] son, och Nävger efter sin broder.»

Till läsningen: Intet sk vid inskriftens början och slut. 1 **k** är icke stunget; icke heller 32 **k**. Bst i 4 **b** går rakt ned till nedre slinglinjen, varigenom runan kommer att likna ett **r**. 13 **i** är icke stunget; icke heller 18, 28, 34 **i**. Intet sk efter 19 **n**. Mellan 21 **t** och 27 **n** ha funnits 8 à 10 runor, varav några stumpar finnas kvar. Intet sk efter 28 **n**. 31 **e** är tydligt stunget, med kort streck. 34 **i** är säkert, icke **a**. På hst:s v. sida finns ingen bst, stenytan är här alldeles orörd. På h. sidan finns visserligen en kort, streckformig fördjupning, men den är säkerligen naturlig, ej huggen. F. ö. är namnet fullt tydligt och säkert.

Rhezelius (F 12): Mellan 24 **i** och 27 **u** är ett stycke av inskriften avslaget; R. anger nedersta delen av 7 stavar. Om här har stått **sin sun**, återstår för namnet 3 stavar, d. v. s. 2 eller 3 runor utöver **asi**. I Fa 6 har Rhezelius: **asif . . . un**. — Hadorph och Leitz (B 412): 22—27 **isi . . . n**, 34 **a**. — Celsius: 22—27 **as . . . n**, 34 **a**. — Dybeck: 34 **a**, 35 **r**.

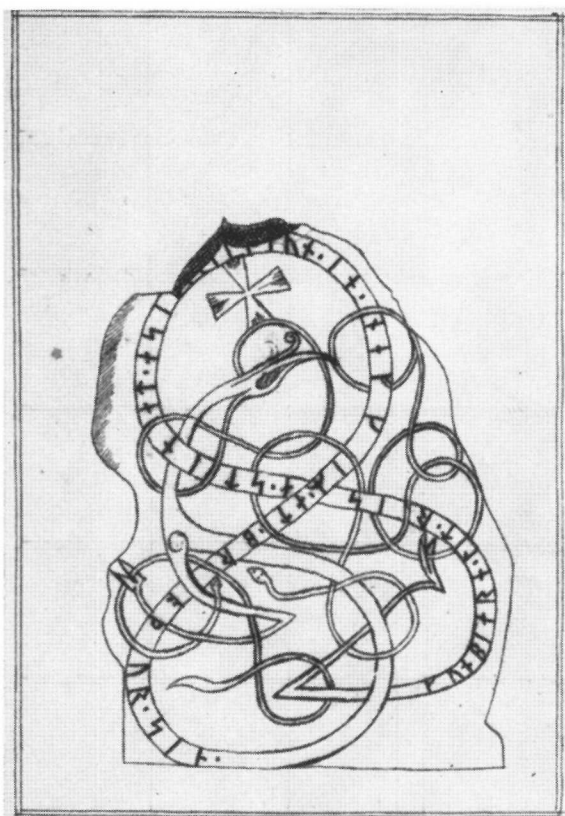

Fig. 36. U 950. Myrby, Danmarks sn.
Efter teckning av Rhezelius.

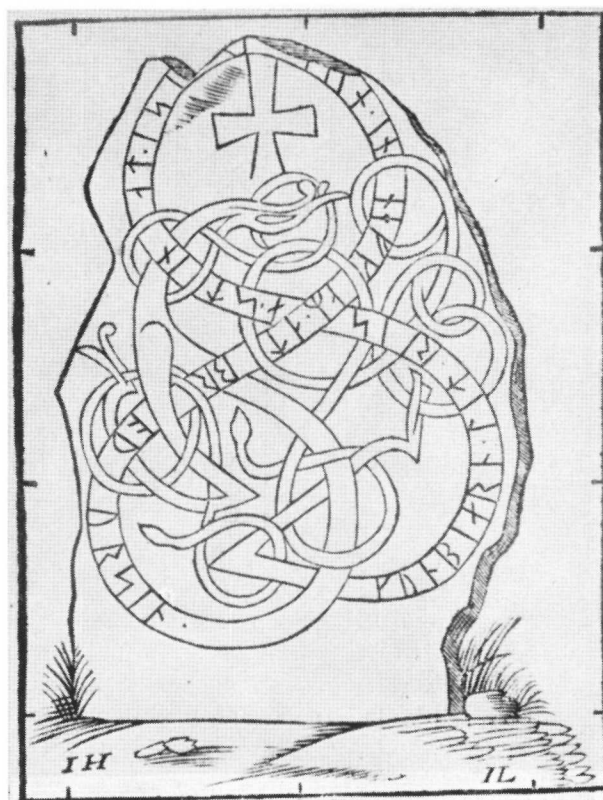

Fig. 37. U 950. Myrby, Danmarks sn.
Efter B 412.

Om namnet *Gunnbiorn* se Sö 278. Mansnamnet *Næfgæirr* är sällsynt. Det är endast känt från ytterligare ett par uppländska inskrifter: L 139 Gista, Bälunge sn, och L 257 Buringe, Vendels sn.

Runstenen är enligt Brate ristad av Öpir. Detta är möjligt. Ornamentiken är densamma som i flera av Öpirs signerade ristningar. Men ristningstekniken är mera vårdad än som brukar vara fallet hos honom, och detsamma gäller även om runornas former.

951. Säby, Danmarks sn.

Pl. 17.

Litteratur: B 405, L 215, D 1:190. J. Bureus, Fa 6 s. 196 n:r 156 (Rhezelius), Fa 5 n:r 83, Fa 1 s. 20; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta Uplandica per Thiundiam (1710), s. 152, 305; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 89; R. Dybeck, Reseberättelse 1863; UFT h. 7 (1878), s. 37; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 117; Fornminnesinventering i Danmarks sn 1937—38 (G. A. Hellman m. fl., ATA).

Äldre avbildningar: J. Bureus, kopparstick (F f 6 n:r 39); J. Leitz (och J. Hadorph), träsnitt (i Peringskiöld a. a. och B 405); Dybeck (D 1:190).

Runstenen står 200 m. V om mangårdsbyggnaden i Säby, 50 m. S om Säby kvarn, 5 m. S om västra utfartsvägen. Den är ristad på två sidor. — Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Upsala» och på kartan för fornminnesinventeringen 1937—38 (ATA).